

Людина, що залишила добрий слід

**Незабаром спливає 40 днів з тих пір, як відійшов у
кращі світи добрий товариш і порадник,
батько, чоловік, дідусь Василь Іванович
Нересниця, який народився в с. Черемшине
Снятинського району Івано-Франківської області
24 серпня 1947 року в сім'ї селянина-гуцула.**

Він був найстарший у сім'ї, а крім нього ще були сестра і брат, брат помер вже десять років тому, а сестра проживає в Миколаївській області.

Я був на його похороні, і не можу не згадати добрим словом Василя Івановича, бо працював з ним майже десять років і вважаю його кращим товаришем, якого мав у своєму житті. Хоч я старший за нього на 6 років, але від нього взяв у свою душу немало світлих спогадів.

В 1969 році В. І. Нересниця закінчив фізико-математичний факультет Івано-Франківського педагогічного інституту і прибув за розподілом в с. Новий Моквин, де в місцевій школі викладав фізику, а потім його призначили директором цього навчального закладу. Згодом він працював парторгом та заступником голови колгоспу ім. Кірова, що об'єднував тоді Моквин, Новий Моквин і Друхів.

З 1991 року після розпаду Союзу Василь Іванович пішов трудитись у відділ земельних ресурсів району на посаду спеціаліста госпрозрахункової групи. В січні 1992 року мене призначили керівником розрахункової групи і ми разом з ним пропрацювали 8 років.

Саме в цей час я пізнав його інтелектуальний і моральний рівень як людини неабияких здібностей, посланих Богом. Невдовзі нам з В. І. Нересницею довелося встановлювати в натурі межі і виготовляти документи на право користування землями Березнівського птахопідприємства на площі 218,4 га. Зазвичай, такі значні за об'ємами і складністю роботи доручалися інституту землеустрою, але, зважаючи на те, що він був повністю завантажений терміновим складанням проєктів роздержавлення і приватизації земель колгоспів та відсутності фінансування з держбюджету, нам дозволили виконувати цю роботу, що здійснювалася за кошти птахопідприємства. І хоч Василь Іванович не вивчав геодезії, земельного права і інших спеціальних предметів із землеустрою і землекористування та протягом недовгих моїх роз'яснень він освоїв роботу на теодоліті, правила встановлення і погодження меж землекористування, проведення камеральної обробки польових вимірів, виготовлення планових матеріалів ручними методами тощо. Згодом, коли мене призначили начальником відділу земельних ресурсів, він очолив госпрозрахункову групу і почав навчати земельпорядним премудростям своїх підлеглих.

В ті роки ми іноді після роботи збирались за «круглим столом», відзначаючи іменини когось з працівників чи якесь свято. За столом та й взагалі у нас не було поділу на працівників відділу чи групи, ми жили одним колективом і його душею був Василь Іванович, який розповідав про цікаві випадки зі свого життя.

В 2004 році, напевно, його хтось порекомендував чи підказав, В. І. Нересниця взяв участь у виборах сільського голови Моквина і виграв їх. Обійнявши новий пост, він влаштував гарний обід в комунальному колективі, який і сьогодні пам'ятаю.

Він казав, що не сподівався на перемогу, але коли люди довірили, то треба попрацювати на громаду.

Саме на цій посаді Василь Іванович найбільше успішно виявив свої природні задатки. Хочу відзначити, що він був майстром на всі руки і умів вичиняти шкіри тварин, шити взуття, був гарним столярем, садоводом, вправним мисливцем і рибалкою. Але найбільше в нього було хисту до роботи з людьми, з великим ко-

лективом, усією активною громадою села. Він багато зробив для впорядкування вулиць, школи і дошкільних закладів. Значний його вклад в облаштування місцевого храму. Я часто зустрічався з ним в райдержадміністрації як член колегії і чув, що його пропозиції і зауваження завжди сприймалися присутніми схвально.

Відпрацювавши два терміни, В. І. Нересниця відмовився брати участь у виборах голови у 2014 році, заявивши, що необхідно подбати про сім'ю, онуків, наче відчував, що недовго йому залишилось торувати земні стежки. Раптова смерть цього життєлюбця і працелюба стала великим горем для його родини, він не надочував нікому перед відходом в потойбічне життя.

Про те, якою він був людиною, найкраще говорить те, що на його похорон прийшло дуже багато людей як із села, так і Березного і сусідніх сіл. Я такі похорони по кількості людей бачив лише в 1979 році, коли в Березному ховали Миронця Андрія Тарасовича, керуючого Березнівським МАПО. Він також помер раптово у віці 51 рік.

Людей було так багато, що не всі змогли вміститись в сільському храмі. Колона, що йшла траурною ходою від помешкання, де жив покійний Василь Іванович, до церкви, розтягнулась чи не на півкілометра.

Настоятель храму разом з церковним хором здійснив хвилюючу відправу, таку, що в мене і присутніх в руках встигли повністю згоріти свічки, чого ніколи раніше я не помічав. Після відправи священник виголосив промову, в якій, характеризуючи небіжчика, казав, якою щирою і прекрасною людиною він був і як багато зробив для людей та сім'ї, а також для благоустрою храму. Протягом траурної церемонії люди плакали за померлим Василем Івановичем, особливо рідні та близькі, бо це для них непоправна втрата.

Думаю, що не тільки я, а й більшість присутніх на похороні мимоволі зрозуміли, як важливо бути порядною людиною, яку поважала практично вся громада. Думаю, що не існує людини, яка мала б до покійного недобрі почуття. Тож нам, що залишилися торувати свої шляхи до відходу в кращі світи, треба пам'ятати, що головне – бути світлим маяком у нашому буденному житті, Василь Іванович мав такий дар.

**Микола АВАКУМОВ,
пенсіонер, м. Березне.**